

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У 9431/18
Дана 29.05.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Василијевић и Снежане Бјелановић, чланова већа, са судским саветником Маријом Јосифов Алимпијевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ..., чији је пуномоћник Будимир М. Мрдовић, адвокат из Београда, Београдског батаљона 10, поднетој против Комисије за хартије од вредности Републике Србије, Нови Београд, Омладинских бригада 1/VI, ради поништаја решења број: 6/0-17-2842/75-17 од 27.04.2018. године, у правној ствари обавезе објављивања понуде за преузимање акција, у нејавној седници већа, одржаној 29.05.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом I диспозитива одбијен је предлог за прекид поступка непосредног надзора над пословањем ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и АА, у вези са обавезом објављивања понуде за преузимање акција циљног друштва ЖЖ, који је Комисији за хартије од вредности за привредно друштво АА, Београд поднео пуномоћник – Будимир М. Мрдовић, адвокат из Београда, док је ставом II диспозитива оспореног решења одређено да је решење коначно у управном поступку, а подношење тужбе којом се покреће управни спор не одлаже његово решење.

У тужби, поднетој Управном суду дана 29.05.2018. године, тужилац је, преко пуномоћника, оспорио законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Навео је да је оспорено решење донето неправилном применом члана 100. и 107. Закона о општем управном поступку, у вези члана 136. тог закона, јер је према схватању тужиоца, тужени орган био дужан да прекине поступак непосредног надзора будући да се пред Привредним судом у Београду води поступак у предмету П 500/2018 по тужби малих акционара, а на основу члана 41б. Закона о преузимању акционарских друштава, које представља претходно питање, у коме се, као кључна чињеница утврђује да ли је на дан 30.03.2017. године настала обавеза објављивања

понуде за преузимање акција издаваоца ЖЖ. Указује да тужени орган није решио кључну ствар, а то је својинско питање, односно да ли је ДД заиста постао власник 100% привредног друштва ВВ, с разлога што се ослонио искључиво на регистрацију података у Агенцији за привредне регистре, без освртања на веродостојност правног посла – уговора од 27.03.2017. године о преносу удела у ВВ, који је закључен између ДД и 33. Нарочито истиче да тужени орган није ценио ни исправе – изјаву о раскиду уговора о преносу удела ВВ од 29.03.2017. године, Уговор о преносу удела од 31.03.2017. године, који су закључили 33 и ИИ, као и потврду од 31.03.2017. године, коју су потписали 33, ДД и ИИ у коме се наводи, између осталог, да ДД није исплатио износ на име преноса 100% удела у ВВ, као и да је ИИ на дан потписивања наведене потврде исплатила уговорени износ 33 на име цене, по основу члана 3. Уговора о преносу удела од 31.03.2017. године. Тужилац напомиње да тужени орган није применио члан 3. став 1. тачка 2. и тачку 3. Закона о поступку регистрације у Агенцији за привредне регистре, као ни члан 5. и 6. Закона о привредним друштвима. Указује да је управо из наведених разлога, тј. неиспитивања чињеничног стања и материјалноправног стања конкретног правног посла од стране Агенције за привредне регистре дошло до закључења Уговора о преносу удела између ИИ и ДД ради убрзања поступка промене власника удела који се води по регистрационој пријави у АПР-у. Такође указује да тужени орган није испитао до краја питање својине над привредним друштвом ВВ, тј. да ли је наведено привредно друштво на дан 30.03.2017. године било у власништву ДД или ИИ. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 37.500,00 динара, као и на име таксе за тужбу и одлуку по оцени суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, нарочито истичући да питање настанка и постојања обавезе објављивања понуде за преузимање акција циљних друштава, као и питање датума настанка такве обавезе не могу бити претходно питање у управним поступцима које води тужени орган. Такође, напомиње да је поднеском поводом кога је донето побијано решење тужилац изнео контрадикторне захтеве, у смислу да је истовремено захтевао прекид поступка надзора и наставак тог истог поступка заказивањем усмене расправе из чега јасно произлази да је циљ тог поднеска био само одуговлачење поступка. Са наведеног предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења произлази да је дана 25.04.2018. године, Комисији за хартије од вредности достављен поднесак привредног друштва АА у коме је предложено заказивање усмене јавне расправе за разјашњење предметне управне ствари у поступку надзора у вези са обавезом објављивања понуде за преузимање акција циљног друштва ЖЖ, укључујући и извођење предложеног доказа саслушањем сведока 33 из ..., на предложене околности и чињенице, као и прекид поступка непосредног надзора над пословањем ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и АА, у вези са обавезом објављивања понуде за преузимање акција циљног друштва ЖЖ до окончања парничног поступка пред Привредним судом у Београду у предмету П 500/18. Одлучујући о таквом предлогу Комисија је указала да је

у вези са предлогом за заказивање усмене јавне расправе за разјашњење предметне управне ствари у поступку надзора и извођења предложеног доказа саслушањем сведока 33 из ... на предложене околности и чињенице, донела одлуку решењем 6/0-17-2842/73-17 од 27.04.2018. године, и то одлучујући по истоветном предлогу који је за АА, ББ, ВВ, ГГ, поднео пуномоћник Будимир М. Мрдовић, адвокат из Београда, дана 12.04.2018. године. Комисија је даље указала да је налогом о спровођењу надзора број 6/0-17-2842/10-17 од 07.11.2017. године, који је издао председник Комисије за хартије од вредности, одређен непосредни надзор над пословањем ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ и АА у вези са обавезом објављивања понуде за преузимање акција циљног друштва ЖЖ. Нашавши да нису испуњени услови за прекид поступка прописаних одредбом члана 107. Закона о општем управном поступку, тужени орган је одлучио као у ставу I диспозитива оспореног решења.

Одредбом члана 107. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16), прописано је да ако орган наиђе на питање без чијег решења не може да одлучи о управној ствари, а које чини самосталну правну целину и за чије решавање је надлежан суд или други орган (претходно питање), може сам да расправи претходно питање или да прекине поступак док суд или други орган не реше претходно питање (став 1).

Чланом 41а. став 3. тачка 1) Закона о преузимању акционарских друштава (“Службени гласник РС”, бр. 46/06...108/16), прописано је да када утврди неправилности, односно незаконитости Комисија може утврдити постојање обавезе објављивања понуде за преузимање и наложити предузимање радњи, ради објављивања понуде за преузимање.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране прописе, правилно је по оцени Управног суда, тужени орган нашао да у конкретном случају нису били испуњени услови прописани одредбом члана 107. Закона о општем управном поступку, с разлога што питање утврђивања настанка обавезе објављивања понуде за преузимање акција не представља претходно питање за чије решавање је надлежан суд или други орган, већ је то питање у надлежности Комисије, док је у вези са предлогом за заказивање усмене јавне расправе тужени указао на решење 6/0 број 17-2842/73-17 од 27.04.2018. године, које се налази у списима и којим је одлучио по истоветном предлогу који је за тужиоца, ББ, ВВ и ГГ, поднео пуномоћник Будимир М. Мрдовић, адвокат из Београда, дана 12.04.2018. године.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање о законитости оспореног решења, с обзиром на изнето чињенично и правно стање ове управне ствари.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, будући да тужилац у овом спору није успео, па му право на накнаду трошкова не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.05.2023. године, 6 У 9431/18

Записничар
Марија Јосифов Алимпијевић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КСВ